

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франака у злату.за Црну Гору број 10 пара
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРАЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ и ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Viesnik“ Cetinje (Montenegro)

Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплаћују по погодби

Велики пораз

Аустријанаца у Србији

Српска војска јуче је поново заузела Ваљево и Ужице, које је прије неколико дана била напустила.

Аустријанци су претрпјели потпуни пораз. Они се на цијеломе фронту у нереду повлаче.

До прекјуче у вече српска војска је заробила 84 аустријска официра, 15.154 војника и заробила је: 13 брдских топова, 28 пољских топова, 30 хаубица, 42 митраљеза, 894 коња, 30 топовских кара, 356 кола, 300 волова, 2 касе, 2 кујне, 2 завојшта и 1 музику.

Крагујевац, 25. новембра. Ноћу између 22. и 23. новембра трупе ужичке војске потукле су непријатеља и почеле га снажно гонити. У зору 23. новембра непријатељ је на цијелом фронту ових трупа био у наглом повлачењу. На сјеверно-западном фронту 23. новембра наше десно крило продужило је гоњење непријатеља, који се разбијен повлачио у правцу Ваљева. Наш центар, који је последњих дана водио жестоке борбе с непријатељем, успио је ноћу између 22. и 23. новембра да сломи непријатељски отпор и натјерао је 23. прије подне непријатеља на повлачење. Наше десно крило такође је одбило овог дана упорне борбе, у којима је имало успјеха. Повлачење непријатеља пред нашим лијеvim крилом и центром извршено је у највећем нeredу и у хаосу. Отпор непријатељев на свим дјеловима нашега сјеверно-западнoг фронта готово је сасвим сломиен. Непријатељ оставља за собом топове, пртљаг и сву осталу сирему. Читаве јединице предају се у хаосу заједно са својим официрима. У току 23. новембра заробили смо 21 официра и 3858 војника и запленили смо једну потпуну музику, девет митраљеза, шест хаубица, чије су цијеви у бјегству биле бачене, шест товарних коња, једно завојште и много пушака и осталог ратног материјала. На сјеверном фронту није се десило ништа значајније.

Овдашњи Царско-Руски Војни Агент, г. генерал Н. Потапов, примио је ова службена саопштења:

Петроград, 25. нов. у 11 сати прије подне. — 22. новембра Нијемци су покушали да пријеђу у наступање од Млави у правцу Прасниша, али су били одбијени уз велике губитке.

Јужно од Кракова у току последњих дана опажено је да непријатељ одступа на лијевом крилу. Наша појачања наша су мост на ријечи Дунајец у долини Курова разрушен, а висове на лијевој обали ријеке посједнуте од непријатеља. Под жестоком ватром један је од наших славних љукова прешао Дунајец газећи кроз лед и воду до грла, и заузео све висове и тиме омогућио прелаз другој војсци.

Нијемци о засебном миру

— „Новоје Време“ —

Једна од главних ознака оне забуне, која се у ово доба већ поуздано појављује у Њемачкој, све

више открива — разним облицима — њемачку тежњу да се закључи ма какав засебан мир. Цар Вилхелм двапут је већ огледао да се споразумије с Белгијом; када је краљ Алберт с одвратношћу одбио учињену понуду, њемачки цар начинио је од упорне Белгије нову њемачку провинцију, — и одмах почео тражити другу коју државу, која би пристала да се одрекне својих савезника.

Данас, на примјер, цијелокупна њемачка штампа претреса питање о „златном мосту“ за Французе. Садржина је, од прилике, у овоме: ако би било могуће да се утврде повољни услови за француско-њемачки мир, онда би Париз, захваљујући својој великој новчаној заинтересованости у руским пословима, несумњиво „настојао“ да се и Руси помире са створеним стањем, те би престали да захтијевају понижавања њемачке царевине; у том случају, за мале државе, нашло би се „само по себи“ потребно ријешење, те би се у резултату показало, да рат треба да се сврши англо-њемачком борбом, на коју се, по мишљењу Нијемаца, и своди цијела ствар. Оставши тако у лице са лондонским „џифтама“, њемачки цар успио би врло брзо увјерити сву Европу, да је он протагонист континенталних слобода и да због тога, разумије се, заслужује и подршку.

Све је то тако фантастично и неозбиљно да може изгледати чак и као каква права сиремљена имитација. Али се у ствари показало да чак и провокативни, подзванични лист, као што је „Kölnische Zeitung“, сасвим озбиљно третира тај тек изнесени проблем. У јутарњем броју тога листа од 9. новембра (к. ст.), број 1215 налазимо, на истакнутом мјесту, веома дуг чланак о политици „златног моста“, којим је именован кристен и сам чланак. Али, разумије се, у њему су цитиране све оградe, без којих се не би ни могао појавити такав чланак о миру, и то још у држави, која је у тако озбиљном рату. „Ми, разумије се, нећемо стратешке потребе потчињавати никаквим погледима дипломатије“; „ми смо поносити и своје пријатељство можемо понудити само онде гдје нам заслијепљено непријатељство не би одговорило увредљивим одбијањем“; „рат се води за битисање њемачке царевине и ништа не може и неће задржати његову железну неизбјежност“, и тако даље. Али суштина чланка — ако се одбију све овакве фиоритуре — ипак се своди на размисљање о могућности пријатељства између Њемачке и Француске.

„У широком слојевима нашег становништва — пише се у том чланку — не обзирући се ни на шта, ипак има једно отворено нагињање ка Француској. Ми замишљамо Французе какви су били у доба расцвјета монархије: храбри, витешки расположени, пуни учтивости, љубазности и есприа, сјајни, нешто театарни, али увијек осјетљиви за стили у добар укус; елегантна фигура нешто фриволног, нешто сентименталног, пунога грације и раскошног маркиза старог режима необично је код нас популарна (гле, молим те!). Кад се Аустрија могла помирити с Њемачком послјиде Кенигреца, Русија с Јапаном послјиде

Цушима, и Француска с Енглеском послјиде Фашоде, зашто — пита се писац — не би могла да се оствари и политика француско-њемачког зближења, која се већ наслућивала посљедњих година, а коју је ометало само питање о Елзасу? Чим Французи увиде, у какву су их провалу увукли егостични Енглези(?), у њиховим срцима извршиће се коренити преокрет; нова и јача мржња упутиће Французе да промијене своје односе према Нијемцима. А послјиде тога, разумије се, све ће ићи како је најбоље могуће“.

Дакле, ако не баш „Златан мост“, а оно несумњиво „Златне маштарије“. Само да је некако туђи мрске Енглезе, према којима је у Њемачкој управо елементарна мржња; само да је изићи на крај са тим „острвским џифтама“: све би остало било готово само по себи. — Према томе, сви напори њемачких публициста и њемачких јавних радника упућени су једном једином циљу: Све непријатељске осјећаје Њемачке упутити на адресу Енглеза. Пређашњи предсједник општине у Познању, Витинг — који је сада директор једне утицајне њемачке банке у Сједињеним Државама — карактерисао је то расположење Њемачке таквим ријечима које би могла употребити само каква хистерична жена, а нипошто комерцијални савјетник. У разговору са сарадником њујоршког листа „Sun“ овако се изразио: „Боже мој, да знате само колико ми Нијемци мрзимо тај народ лицемјера и пријеступника, који закрвише цио свијет. Према Французима имамо пуно саосјећања, па чак и сапатње; мржња према Русији смањује се све више и више. Али мржња и презирање Енглеза не уздржљиво расте. Ми ћемо се са Енглезима туђи до посљедњег човјека; ми нећемо тражити од њих милости, али је нећемо ни давати Енглезима“. Завршујући свој разговор, љутити директор банке молио је репортера за напомену, да његове ријечи не долазе „од фанатичара“, већ од јавног радника, који мисли и расуђује сасвим хладнокрвно.

Мора се напоменути, да и Енглези враћају Нијемцима истом мјером. Познати романист Уелс, веома популаран у Русији, штампао је у „Тајмсу“ писмо о ситуацији која би наступила у случају њемачког искрцавања на Британским острвима. То би писмо требало дати сваком од оних јурисконсулта који сада лупају главу због питања о борби са германизмом. „Ако би дошло до искрцавања Нијемаца — пише Уелс — ми се нећемо ни мало обзирати на такозвана теоретичарска правила о рату. Наша борба с Нијемцима биће коштац и гушање. Нека нас експерти и специјалисти Међународног Права не плаше никаквим „одредбама“. Ако би нам ти специјалисти сметали, поубијаћемо их, а њихове куће попалити, да би смо само имали одријешене руке. Дивљаштва, која су Нијемци починили у Белгији, нас не плаше! Сваког преосталог њемачког војника гађаћемо, макар било и иза углава. Официре ћемо вјешати, а војнике касапити. Наша борба с Нијемцима неће бити рат, већ просто линчовање!“ Тако говоре Енглези; и збиља је жалосно што на Континенту још има формалиста који нијесу проникнути у-

вјерењем о потреби борбе с њемачким ојачавањем.

Узајамна мржња Нијемаца и Енглеза, ето, почиње да се показује у веома оштрим облицима. Јавно мњење ових првокласних држава тражи рат који ће бити, како вели Уелс, „коштац и гушање“. Али се Нијемци у једном силно варају. Узалуд мисле и вјерују, да има или да може бити ма какве разлике у осјећањима Енглеза, с једне стране, и француско-руских расположења, с друге. Нијемци цитирају ријечи Уелса, као нешто изванредно, нешто чему нема имена или одредбе. Грдна је штета што Нијемци не разумију једну просту истину. Уелс казује оно што осјећа сваки Белгијанац, Француз и Рус.

Свима нама Нијемци су и сувише додијали: поштеде и засебног мира не могу и неће ни код кога наћи!...

Кула од бијеле кости

(Вигилија Херојству Срба)

Већ пети мјесец удара огњеним мачем на твоје капије, а у твоје Београду тек од јуче рже непријатељев хат.

Кратка туго! Савијаш се као црв у дубини нашега срца, али у нама говоре пламене муње, као крвави језици:

„Наш си и наш ћеш да будеш!“

Двије бијеле руке, двије велике ријеке српске, и даље стежу твоје обале; као Лаоконове змије оне се увијају око грабљивца, који тражи благо да похара душу и да се напије невине крви.

Пламени језици горе...

Хиљаде гробова бдију на српским стражама, гомиле кости унијају хладну мјесечину и топлу братску крв, која се пуши, мрзне и хвата у црвено-свијетлу наушину.

Стотине хиљада челичних грла повучено је до саме сржи српске, под њедра твоја, о бијела куло, да осну град, да даду живот, да дигну сунце и да врате оку небо, земљу, ријеке и море!

Чувај се наше руке, бјежи од Херонеје, ти, који доносиш угарак под кров скупе слободе и у храм народне славе!

Зар не знаш Мишарског Лава, зар не знаш Беле кулу, зар не знаш гнијезде наше?

Куд грамзи твоја страст, куд срља твоја злоба?

О, иде, иде дан, велик као Голгота и свијетло као Ускрснуће.

О, иде, иде сат страшнији од великог суда за сваког оног, који гази, отима и пали.

О, тешко ономе, ко је ногом сијног туђина стао на наш праг!

Пламени језици горе...

Дуже се Косовски Лав, грива му густа пада на жарко око, а двије бијеле руке — двије велике ријеке српске, пружају се к њему.

О, тешко, тешко томе, који гроба нема...

Душан С. Букић.

Ратне операције

Букурешки „Журнал де Балкан“ пише:

Кад бацимо поглед на карту Европе, гдје се развија ова дивовска борба, у којој учесвује нешто више од 11 милиона људи и кад размислимо о ситуацији ратујућих страна, можемо одмах констатовати да су, с обзиром на окупирано земљиште, оба непријатеља задовољна отприлике једнако терена.

Јер док Нијемци држе земљиште готово читаве Белгије и у Француској, земље између француске границе и линије Лил-Арас-Верден, Руси су притисли највећи дио Галиције и Буковине и један крај Источне Пруске. Али земљиште, заузето од Руса, нешто је веће. Док су пак Нијемци достигли максимум задобивенога земљишта, пош-

то они од два мјесеца не само да нијесу напредовали ни за једну стопу него су чак били приморани и да се повуку, Руси се налазе у пуној офанзиви и њихов марш у напријед изводи се са страховитом брзином. С тога, дакле, становишта сва је надмоћност на страни савезника.

С друге стране све то више задобијамо увјерење, да ће савезници у Француској све задобити не напредујући на њемачко земљиште. План, који се састоје у томе, да се Нијемци полако али поуздано истроше ван своје земље, обећава најбоље резултате.

Да би се извршила најезда непријатељске земље, апсолутно је потребно, да се располаже трупама толико надмоћним, да непријатељ не може никад доћи дотле да, једном тучен и одбијен, поново предузме офанзиву. За једну офанзивну армију је апсолутно потребни елемент непрекидна и неоспорна надмоћност. Тактика је француска, као што се нама чини, у томе да тај моменат постигне. Генерал Жофр показао се као један од најбољих тактичара у милитарној историји, и повјерење, које смо му од почетка указивали, није ни за тренутак било поколебано. С друге стране Енглези указују у сваком погледу тако замашну помоћ и то као војници и заповједништво, и као ратни материјал.

Врло је вјероватно, да ће најезда на њемачко земљиште од стране Франко-Енглеза бити у сагласју са истодобном и упоредном акцијом Руса у истом правцу. Искључено, да ће Нијемци употребити најбоље средство, што га имају да се одбране: чудновату своју мрежу железничких пруга. Али што најезда буде силнија, тим ће мање резултата моћи то средство дати.

У данашњим гласовима с ратних позорница или се понављају вијести посљедњих дана или су вијести такве да нам се чине претјеране или невјероватне.

Из аустријских извора стигао нам је глас, да су Аустријанци одијели велику побједу код Ваљева, — али тај глас треба примити као сумњив, док не стигну опсежније информације. Могућно је пак да су Аустријанци нагрнули с тако великом силом, да су се Срби повукли не били избјегли велике губитке. Сачекаћемо о томе тачније податке.

На руско-турском војишту обе стране стављају у бојне линије одличне трупе, које се боре храбро, одушевљено, и огорчено.

Аустриско-србијанско бојиште

— „Новоје Време“ —

Дуги низ пораза које су аустријске армије претрпјеле у Галицији и у крајевима око Висле, натјерали су Аустријанце да дођу до нужног увјерења, да их у рату са Русијом не очекују никакви успјеси. Према томе, главни аустријски командат, ерцхерцог Фридрих, у договору с њемачким главним штабом, одлучио је да према Русији не употреби сву снагу, којом располаже, већ да један повећи дио ново формиране војске упути против Србије. Аустријанци би хтјели да пошто пото дођу ма до каквих побједа у овом рату, па да тим и таквим „подвизима“ заврше посљедњу страну историје Хабзбуршке Монархије, која под овим ратом гине и пропада.

Разумије се, Аустрију против Србије не гура само мржња. Ту игра велику улогу и политички рачун. Аустријанци би хтјели пошто пото да застраше словенско становништво своје државе т. ј. не да-

ти му да подигне заставу општег устанка.

За посљедње три недјеље, Аустријанци су успјели да доведу велику војску на границу Србије и сада су почели наступање на фронту од 175 врста — од Лознице, на Дрини, до Смедерева, на Дунаву.

Али Срби, урођеним хероизмом свога славног словенског племена, бране груде своје рођене земље и скупо наплаћују од Аустријанаца сваки њихов корак унапријед.

Србија није велика, па није многобројна ни њена војска. Али бројна надмоћност Аустријанаца није и једини услов за побједу! Даће Бог да се разбију напори аустријских орди о мушку снагу и храброст дивних синова Краљевине Србије!...

У очи рата

Париски „Журнал де Деба“ говори о уласку Турске у рат, вели између осталог:

Обавјештења која смо добили из поузданог извора потврђују оно што смо већ више пута наговјестили: да је отоманска влада одмах у почетку европске кризе била обавјештена о агресивним нападима њемачке.

Џавид беј, турски министар финансија, требао је отпутovati из Цариграда 10. јула и стићи у Париз 13. јула, гдје је имао да потпише двије француско-турске погодбе од којих је прва била парафирана у Паризу, а друга у Цариграду. 10. јула у јутру он је отказао путовање, рекавши једном пријатељу: „Спремају се врло озбиљни догађаји. Рат је на прагу“. Увјеравају да је он чак предсказивао да ће француска војска пронасти крајем августа. 12. јула генерал Салдерс такође је наговјештавао рат, кратак рат, радосно тркајући руке у једном хотелу у Паризу. Десетог јула (у шест часова у вече) предат је аустроугарски ултиматум у Вистраду; 12. јула предат је српски одговор. Ова обавјештења слажу се с више других из чега излази да су прије 10. јула извесна лица била, било с њемачке било с аустријске стране, обавјештена да ће искрснути рат.

Предвиђајући догађај, турски кабинет је организовао у царевини јаку пропаганду да би раздражио вјерске страсти муслимана. Представљали су Француску, Енглеску и Русију као традиционалне непријатеље Ислама, док је Виљем II слављен као заштитник. У Сирији су кињења хришћана, нарочито Француза, постала несносна још почетком августа. И од тада нијесу престајала, заоштравајући се све више.

Предвиђајући догађај, турски кабинет је организовао у царевини јаку пропаганду да би раздражио вјерске страсти муслимана. Представљали су Француску, Енглеску и Русију као традиционалне непријатеље Ислама, док је Виљем II слављен као заштитник. У Сирији су кињења хришћана, нарочито Француза, постала несносна још почетком августа. И од тада нијесу престајала, заоштравајући се све више.

Дневник

Да оперу љагу. Американски листови јављају, да су се тамо укрцали за Европу 1.700 Личана, који су пошли у Србију да се у редовима њене војске боре прогив Аустрије. Они су били чули да се је, према аустријским извјештајима, на Церу противу Срба најљуће борио Јелачићев пук, састављен од Личана, те су се ријешили да својом крвљу ту срамоту сперу са својег образа.

Тешки удар. Одличнога предстваника српске војске г. пуковника Пешића, који је додијељен за вријеме рата нашој Врховној Команди, задесио је тешки удар. Његов отац Тодор, обилазећи своје синове на бојишту, нашао је изненадну смрт, а брат г. пуковника мајор г. Спира Пешић тешко је рањен у потоним

бојевима код Ваљева. Искрено учествујемо у жалости уваженога пуковника, желећи души његовог преминулог родитеља рајско насеље, а његовом тешко рањеном брату што скорније оздрављење.

† Марко Ненезић, артиљеријски капетан. Још у почетку балканског рата, када је наша отаџбина ушла у борбу за ослобођење потлачене браће, капетан Марко Ненезић ставио се на чело своје јединице и са ријетким пожртвовањем борио се неуморно за све вријеме рата. Тешки напори допринијели су његовој болести, која је све више маха узимала и с дана на дан, сукраћивала живот овој младој хероју. Па и данас, када вјековни непријатељ Словенства хоће једним својим ударом да заврши његов живот за свагда, ипак пок. Ненезић, успркос тешке болести, не хтједе да напусти своје мјесто, већ пође у редове војске да са болесничке постеле врши своју дужност. За овако ријетко пожртвовање, Његово Величанство Краљ, признајући његове заслуге, одликује га Даниловим крстом IV. степена и медаљом за „храброст“. Али немалог смрт ишла је убрзаним корањима на сусрет младој јунаку. И онда, када ни са самртничког одра није даље могао вршити своју дужност, напушта је по налогу Њ. Краљ. Височанства Престолонаследника. Полази у Улцињ на лијечење гдје је и испустио своју племениту душу, која ће с поносом стати између душе изгинулих хероја из балканског и европског рата, а успомена његова остаће међу нама као трајан примјер, како треба отаџбини служити и за њу дати свој живот.

Слава му!

Ј. П.

ТЕЛЕГРАМИ

Лисабон, 23. нов. Португалске новине говоре о мобилизацији једне коњичке дивизије под командом генерала Декастра. Очекује се у Лисабону један официр енглеског генералштаба да утврди појединости за ту мобилизацију. У Лисабон се повратила португалска војна мисија која је била позвана у Лондон.

Неапол, 23. нов. Путници који долазе из Бомбаја и Александрије тврде да се на улазу у Црно Море налазе двије енглеске крстарице, а у Суеском каналу остали ратни савезнички бродови. Канал је војнички поједино утврђен и способан да се одупре најмнобројнијој војсци.

Енглеске трепаче и велике минирани су.

Рим, 23. нов. „Il Messagero“ сазнаје да је француски генерал Потешко рањен.

Париз, 23. нов. Француски министар војни налази се у Белфору. Одлучено је да се удаљи становништво вароши.

Рим, 22. нов. Новине мисле да ће италијански парламенат завршити своје засиједање 25. децембра.

Лондон, 23. нов. Краљ Ђорђе вратио се.

Лондон, 24. новембра. До сада није потврђена вијест о паду Лођа. Руси признају да је бомбардовање причинило вароши озбиљну штету.

Рим, 25. новембра. Парламенат је довршио дискусију владине изјаве. Усвојен је следећи пријелаз на дневни ред, којег је Бетоло предложио: Парламенат, признајући да је неутралност Италије прокламована са потпуним правом и здравим расуђивањем, увјерен је да ће влада знати у овим приликама радити што је потребно. Гласало је 413 посланика за, а 49 против, т. ј. социјалисти и неколико републиканаца.

Петроград, 25. нов. Петроградски универзитет изабрао је белгијског краља за свога почасног члана. У истој универзитетској сједници избрисан је из листе почасних чланова један њемачки криминалиста који је потписао њемачки апел цивилизованом свијету. (Вјестник).

Петроград, 25. нов. Француска Академија протествовала је против

уништавања умјетничких споменика од стране Нијемаца и избрисала из своје листе њемачке и аустријске чланове.

Петроград, 25. нов. Енглески краљ предао је лично маршалу Френчу орден за заслуге (Вјестник).

Петроград, 25. нов. У Фландрији енглески краљ Ђорђе имао је са белгијским краљем Албертом срдачан састанак. Енглески краљ предао је белгијском краљу орден подвезице. (Вјестник).

Петроград, 25. нов. Војне бртанске власти минирале су пустињу са стране Порт Саида, тако да је варош са те стране непредобива. (Вјестник).

Петроград, 25. новем. Предлог државних прихода и расхода за 1915. показује редовне приходе од 3,080,168,314 према 3,572,169,473 од прошле године; ванредне приходе од 154,200,100 према 41,399,925; целокупни приходи 3.234,308,414 према 3.613,569,398. Редовни приходи 155,493,953 према 304,045,881; целокупни расходи 3.234,308,414 према 3,613,569,398; вишак редовних прихода над редовних расходима износи 1,293,953 према 262,645,966 од прошле године. (Вјестник).

Париз, 25. новембра. Агенција Хавасова саопштава да су Нијемци у Белгији бомбардовали једну варошицу четири километра западно од Њупора. Између Бетинеа и Ланса отели смо село Вермел и положаје на железничкој прузи. Наше су трупе знатно напредовале у околини Рувреа.

Лондон, 25. нов. Енглески Краљ одликовао је генерале Жофра и Фоша високим војничким орденима.

Париз, 25. нов. Париска берза је отворена.

Лондон, 25. новембра. „Стандарт“ сазнаје из Хага, да су Руси под командом генерала Ратка Димитријева у недјељу отпочели бомбардовати предграђа Кракова.

Руси су заузели Сарајтели у Јерменији, њен најљепши дио, преко којег им се отвара пут у цијелу јерменску земљу.

„Биржевица Вједомости“ рачунају, да су њемачки губитци код Лођа износили 100.000 људи у 12 корпусу.

ОБЈАВА

Многи овл. трговци и занатлије безразложно подижу цијене артиклима са којима раде и поред тога што је то најстрожије забрањено и што су за то већ више њих ошјетно кажњени

Општинској Управи и њеним органима није могуће овој пљачки стати потпуно на пут с тога, што се ти случајеви не пријављују од стране грађанства.

Стога се овим позива грађанство да сваки, ма и сумњиви, случај одмах достави општинским органима.

Нарочиту пажњу треба обратити на продавце манифактурне робе (поставе, штофова, готових хаљина и т. д.), чије цијене нијесу добро познате и гдје може, усљед сличности појединих артикала, бити великих злоупотреба.

Ово исто важи и за гостионичаре.

Од грађанства ће у првом реду зависити, да ли ће и даље несметано овакви несавјесни шпекуланти вршити пљачку у овим моментима.

Број 5213. Из канцеларије Општинске Управе, 24. новембра 1914. год. Цетиње. 2,2